

ZSINATI HATÁROZAT

A Magyarországi Református Egyház Zsinatának állásfoglalása a családról

A MRE Zsinata örömmel állapítja meg, hogy a „család éve” alkalmából számos konferencia, egyházi összejövetel foglalkozott a család jelenlegi helyzetével és kereste a segítség lehetőségeit annak mai nehéz és kritikus helyzeteiben.

Természetesnek tartjuk, hogy a családmódel koronként változik és minden korábbi változásnak voltak erényei és hibái, akárcsak napjaink családmódeljének. Egyedül Isten Igéje örök, amely arra tanít minket, hogy a család Isten jó teremtési és gondviselési rendje. Ezt az Ő akarata szerint őriznünk és gondoznunk kell. Tudatában vagyunk annak, hogy jelenlegi kultúránkban az egyén szabadságát abszolutizáló, individualista és fogyasztói szemlélet nem kedvez sem a tartós emberi kapcsolatoknak, sem a gyermekek vállalásának. Ennek aggasztó jeleit látjuk egyrészt a házasságkötések számának drámai csökkenésében, a válások számának emelkedésében, az úgynevezett „teljes családok” számának fogyásában, a demográfiai helyzet válságos romlásában, a művi abortuszok felelőtlen gyakorlatában, valamint az önzésen alapuló magános életforma terjedésében. Gyülekezeteinkben is egyre nagyobb számban találkozunk olyanokkal, akik házasságkötés nélküli párkapcsolatban élnek együtt. Egyházunk megértéssel és felelős szeretettel látja ifjúságunk azon szociológiai helyzetét, amelyben a biológiai érettség és a családalapítás közötti távolság megnőtt. Mégis, az Ige szellemében kötelességünk óvni a felelőtlen kapcsolatoktól és buzdítani arra, hogy a tartós párkapcsolatokat Isten és emberek előtt rendezzék. Ennek a lehetőségét ajánlja szeretettel mindazon idősebb testvérek figyelmébe is, akik házasságkötés nélkül élnek együtt. Kérjük a lelkipásztorokat, hogy e problémához lelkigondozói bölcsességgel viszonyuljanak és készséggel adjanak lelkipásztori segítséget ahhoz, hogy a párkapcsolatok olyan házasságokként folytatódjanak, amelyre a felek, mint nyilvánosan vállalt életszövetségre Isten áldását is kéri a gyülekezet közösségében. Egyházunk a házasságot nem magánügynek, hanem az egyik legszentebb és legszemélyesebb közösségi ügynek is tekinti, amely kiábrázolja Krisztus és az egyház szeretetkapcsolatát.

Valljuk, hogy családalapításra az egészséges személyiség alkalmas. Az egyén belső válságai legtöbbször nem gyógyíthatók sem a párkapcsolat, sem a házasság útján, hanem éppen ezek lehetnek okozói a későbbi párkapcsolati, családi válságoknak. Ezért kiemelten fontosnak tartjuk, hogy mind az igehirdetés, mind a hitoktatás fordítson gondot az érett keresztyén személyiség nevelésére, az elköteleződésre és felelősség vállalásra. Gyülekezeteink, nevelési és oktatási intézményeink legyenek olyan közösségek, ahol a gyermeket, mint Isten képmását becsülik meg, aki nem a mi tulajdonunk, de ránk van bízva. A gyülekezet maga is legyen olyan befogadó család, ahol a különböző életkorú, családi állapotú testvérek az atyai ház szeretetét, gondoskodását élhetik át. A családi, vérségi kapcsolatok azonban sehol se nőjenek a lelki-testvéri kapcsolatok fölé az egyházban.

Egyházunk a maga eszközeivel továbbra is kész minden segítséget megadni mindazoknak a felkészítéséhez, akikre Isten mások életének vezetését bízta. A lelkészeket, pedagógusokat,

ifjúsági vezetőket, családgondozókat, presbitereket, szakembereket egyre inkább szeretné szakszerűen felkészíteni erre a szolgálatra. Ezért a felsorolt területeken programok kidolgozását, konzultációs rendszerek kiépítését támogatja, együttműködve más keresztyén felekezetekkel is.

Ugyanakkor Isten gondviselését látjuk minden, nem közvetlenül az egyház tevékenységéhez kötődő törekvésben is, mely Isten teremtési rendjének megőrzéséért, a családjáért fáradozik. Az ilyen szervezetekkel és képviselőikkel is készek vagyunk az együttműködésre. Tudjuk, hogy bár a családi élet legtöbb kérdése a személyes felelősség körébe tartozik, vannak olyan dimenziói is, ahol az egyháznak prófétai kötelessége azokat megszólítani, akik a hatalom és a törvényhozás felelősségét hordozzák. Keresztyén egyházként csak olyan kormányzatokat tudunk támogatni, amelyeknek törvényhozási törekvései, szociálpolitikai intézkedései segítik a gyermekvállalást, a magas színvonalú oktatást és nevelést. Ez utóbbiak ugyanis, református meggyőződésünk szerint a szülők felelősségére bízottak. Kötelességünk visszautasítani minden olyan megnyilvánulást, amely a közéletben, a médiában család és gyermekellenes hangulatot táplál, mivel ezt Isten- ember- és jövő-ellenesnek, tehát gonosznak ítéljük, így vele szemben „szabad lelkiismerettel harcolnunk kell”. (Heidelbergi Káté 32.kf.)

A Szentírás realizmusával beszélünk arról, hogy egész emberi életünket, így a házasságot és a családot is megrontotta a bűn, ezért „szívünk keménysége miatt” nem menthető meg minden házasság. Mégis, Krisztus kegyelmének hatalma alatt hirdetjük, hogy Isten a házasságot és a családot öröme és a boldog élet forrásának szánja ma is, melynek kötelékében a kölcsönös szolgálat és áldozatvállalás által növekedhetünk emberségben és a keresztyén életben. Ennek legnagyobb áldása az, ha a család egyben gyülekezet is lehet, ahol a tagok együtt vallhatják: „én azonban és az én házam népe, az Úrnak szolgálunk” (Józs.24,15). /Zs-65/2005. /

Budapest, 2005. november 10.